

Themata från 32

FÖRSTENADE HÄSTKRAFTER

Om i vår kosmogoni parabler blir hyperbler
och rymdens Nebulosa ett stelt stirrande
kvinnoansikte, men med skräckmun, lockar som
ormar av sten – då är det Evighet som rider oss
en näsbräckt dvärg med handen tovad in i manen
Han viskar oss att detta skenande har mening:
Ser du den stjärnan där, av sjätte storleken visserligen
men det är ändå hon som sätter din själ i lågor
hon är ditt varvets ton, hon är din tändning
och blandningen av gas den rätta, kompressionen
och kannans vändpunkt nådd i din cylinder,
mot Gryningen skall explosionen sända dig
jungfrun med hårda unga bröst. – Du vänder dig
med facklan vänd och stjärnan utblåst mot
Natten med bröst urkramade och huvudet sänkt,
suger in mörkret, himlens mellanrum, så djupt
att Evigheten åter vaknar, lockar, eller att jaget
svimmar så djupt att det väcker sig självt med ett ryck
ur skräcken av icke-jag. (Jag vet att talet
om "evighet" och "icke-jag" kan tyckas meningslöst
men det är meningslöshet som jag söker skildra.)
Av människa anas här ett kvinnoansikte, som under ett skynke,
och där ett mansansikte, som under ett formlöst skägg
av oorganisk massa över näsborrar och läppar
knappt ens till hälften fritt ur marmorn. Konstnären är borta
och detta halvfärdiga verk en bild av det hela.

HÖG SÅNG

Helvetets portar skäller – vart fly? vart flyga?
Till Intet? Till Indien att skörda sanningar
tysta minuter i detta svärdsslag, böljande
stund utan svärdsslag mitt i svärdsslaget, böljande
fram och åter, brakande runt omkring. Och åter
sekunden då stridsvagnen står stilla, orörlig
och du håller i hjulets bronsring som ett faktum
medan pilar, som glömskepunkter, sjunker in i himlen
och ögonen svämmas över och det plötsligt skymmer.

SYNOPSIS

– Ty han, den döde
är medelpunkten i en tystnad
vars medelpunkt kan tänkas överallt
liksom en evig snö
vars enda flinga
har fallit
sakta
över en stor matthet
omslutit innehållet
dolt konturerna
som är
dess egna
– I rummet ingen närvaro
I rymden inga vingar
Dödskampen. I rummet.
Ingen närvaro. I rymden.
Inga vingar. Födelsen
i rummet. Inspärningen
Dödskampen
Det hela intermittent
i växelströmmar, outlösta
aspekter av en Död
utan den väntade telefonsignalen
som ingen finns att ta emot. Och om igen:

Rummet som plånas ut, först väggarna
 sist dörren. Och om igen:
 Som förut födelsen,
 inspärningen, välkänd
 dödskampen, som förut
 som börjar om och börjar om
 ty endast konstnären
 kan ge det hela dess fiktiva slut
 genom ett utbrottstecken:
 Den väntade telefonsignalen
 oemottagen –
 I rummet utan närvaro.
 I rymden
 utan vingar.

PERVIGILIUM VENERIS

Cras amet qui nunquam amavit
 quique amavit cras amet.

Var hälsad, sköna gipsavgjutning, som förlorat
 de drag en konstnär gett dig, men som ger oss
 den svindlande tydningen av ditt leende, gåtan i blicken
 i gjutning efter gjutning underbart upplöst!
 Snart, Dione, är du allmän. Ty av Paphos magt
 finns bara kvar en liknelse till molnen, och av havet
 med brustna bubblor kanske en skumrand, och av stranden
 denna förhöjning, och ditt snäckskal och din dufva
 har återbördats till Tiden. Nu är du möjlig!
 Du i vars leende, som inte finns, vi nu kan ana
 skenögonblicket i det meningsfulla ögonblicket,
 för Din skull har jag tagit ner ur pilens grenar
 lyran av genomskinlig luft, fast det inte är årstiden,
 ty över skogarna har hösten gjutit all den brons
 naturen nekade dig, som härskar över den –
 Mot vilken vällust, okänd för man och kvinna
 stirrar du nu med dina bortnötta ögon?
 Venus omnivaga, envars och ingens, inte ens vaxets
 eller sandformens, därför enastående och helig.